

Η ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ

Ὁ κτηματίας Νικόλαος Μοτοβίλωφ, πού τό 1831 θεραπεύθηκε θαυματουργικά ἀπό σοβαρή ἀσθένεια μέ τήν προσευχή τοῦ ὁσίου Σεραφεῖμ, ἀπέκτησε τήν εὐνοιά του καί ἀξιώθηκε νά συζητήσῃ πολύ μαζί του γύρω ἀπό τό Ἅγιον Πνεῦμα. Τή συζήτησί του αὐτή κατέγραψε σέ σημειώσεις, οἱ ὁποῖες παρέμειναν στή μονή Ντιβέγιεβο περισσότερο ἀπό ἑξήντα χρόνια. Τό 1902 τίς παρέλαβε ὁ Σ.Α. Νεῖλος ἀπό τή γερόντισσα Ἑλένα Νικαλάεβνα, χήρα τοῦ Μοτοβίλωφ, καί μέ τήν ἄδεια τῆς ἡγουμένης Μαρίας τίς ἔφερε στό φῶς τῆς δημοσιότητος τό 1903 στά «*Μοσχοβίτικα χρονικά*» τοῦ Ἰουλίου μέ τόν τίτλο: «*Τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἀναπαύοταν φανερά στόν πατέρα Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ, στή συζήτησί του γιά τόν σκοπό τῆς χριστιανικῆς ζωῆς*».

Ἀργότερα οἱ σημειώσεις αὐτές ἀναδημοσιεύθηκαν ἀπό τόν Λ. Ντενίσωφ στό βιβλίο του «*Ὁ βίος τοῦ ὁσίου Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ*» καί ἀπό τόν πατέρα Π. Φλορένσκυ στό ἔργο του «*Στύλος καί ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας*».

Ὁ σκοπός τῆς ζωῆς μας

Ἦταν Πέμπτη, γράφει ὁ Μοτοβίλωφ. Ἡμέρα συννεφιασμένη. Τό χιόνι στή γῆ εἶχε ἀνεβῆ στους 25 πόντους, ἐνῶ ἀπό τόν οὐρανό ἔξακολουθοῦσαν νά πέφτουν πυκνές νιφάδες, ὅταν ὁ πατήρ Σεραφεῖμ ἄρχισε νά συζητᾶ μαζί μου. Μέ ἔβαλε νά καθίσω στόν κορμό ἑνός δένδρου πού μόλις εἶχε κόψει, καί ὁ ἴδιος κάθησε ἀπέναντί μου. Βρισκόμασταν μέσα στό δάσος, κοντά στό ἐρημητήριό του, πάνω στόν λόφο πού κατέληγε στίς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Σάρωφκα.

— Ὁ Κύριος μου ἀπεκάλυψε, εἶπε ὁ μέγας στάρετς, ὅτι ἀπό τά

παιδικά σας χρόνια επιθυμούσατε πολύ νά μάθετε ποιός είναι ο σκοπός τῆς χριστιανικῆς ζωῆς, καί εἶχατε ρωτήσει πολλές φορές μεγάλες πνευματικές προσωπικότητες.

— Πράγματι, ἀπάντησα, ἀπό τήν ἡλικία τῶν δώδεκα ἐτῶν μέ ἀπασχολοῦσε ἐπίμονα αὐτός ὁ λογισμός καί εἶχα ἀπευθυνθῆ σέ πολλούς πνευματικούς ἀνθρώπους, ἀλλά οἱ ἀπαντήσεις τους δέν μέ ικανοποιοῦσαν.

— Μάλιστα, συνέχισε ὁ πατήρ Σεραφεῖμ. Κανείς σέν σᾶς εἶχε δώσει ὀριστική ἀπάντησι. Νά ποιός εἶναι ὁ σκοπός τῆς χριστιανικῆς ζωῆς, ἔλεγαν: Νά πηγαίνεις στήν ἐκκλησία, νά προσεύχεσαι στόν Θεό, νά τηρῆς τίς ἐντολές Του, νά κάνεις τό καλό. Ὁρισμένοι δυσανασχετοῦσαν μαζί σας καί σᾶς ἔλεγαν ὅτι ἀσχολεῖσθε μέ μία περιέργεια πού δέν ἀρέσει στόν Θεό. «Μή ζητᾶς πράγματα πάνω ἀπό τίς δυνάμεις σου», συμπλήρωναν. Κανείς ὅμως δέν σᾶς ἔδωσε τή σωστή ἀπάντησι. Ὅριστε λοιπόν, ἐγώ ὁ πτωχός Σεραφεῖμ θά σᾶς ἐξηγήσω τώρα ποιός εἶναι πράγματι αὐτός ὁ σκοπός:

Ἡ προσευχή, ἡ νηστεία, ἡ ἀγρυπνία καί κάθε χριστιανικό ἔργο, ὅσο κι ἂν εἶναι καλό καθ' ἑαυτό, δέν ἀποτελεῖ τόν σκοπό τῆς χριστιανικῆς μας ζωῆς, ἀλλά χρησιμεύει σάν μέσο γιά τήν ἐπιτυχία του. Ὁ πραγματικός σκοπός τῆς χριστιανικῆς ζωῆς εἶναι ἡ ἀπόκτησις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

Τά καλά ἔργα

Πρέπει νά γνωρίζετε, ἀγαπητέ, πώς μόνο ὅταν γίνεται χάριν τοῦ Χριστοῦ ἕνα καλό ἔργο φέρνει τούς καρπούς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τό καλό βέβαια, κι ἂν ἀκόμη δέν ἔχει γίνει γιά τόν Χριστό, δέν παύει νά εἶναι καλό. Ἡ Γραφή λέει: «*Ἐν παντί ἔθνηι ὁ φοβούμενος αὐτόν καί ἐργαζόμενος δικαιοσύνην δεκτός αὐτῷ ἐστι*» (Πράξ. ι' 35). Πόσο εὐάρεστος εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού ἐργάζεται τή δικαιοσύνη, φαίνεται στήν περίπτωσι τοῦ ἑκατοντάρχου Κορνηλίου στήν εὐαγγελική ἱστορία. Ὁ Κορνήλιος ἦταν θεοφοβούμενος καί πολύ ἐλεήμων. Σ' αὐτόν λοιπόν, ἐνῶ προσευχόταν, ἐφανίσθηκε ἄγγελος Κυρίου καί τοῦ εἶπε: «*Πέμψον εἰς Ἰόππην καί μετακάλεσαι Σίμωνα ὃς ἐπικαλεῖται Πέτρος· οὗτος ξενίζεται ἐν οἰκίᾳ Σίμωνος βυρσέως... ὃς παραγενόμενος λαλήσει σοι*» (Πράξ. ι' 32). Ὁ Πέτρος μίλησε στόν Κορνήλιο γιά τήν αἰώνια ζωή καί πίστεψε κι αὐτός καί ὅλη ἡ οἰκογένειά του.

Ὁ Κύριος χρησιμοποιοῖ ὅλα τά θεϊκά Του μέσα, γιά νά δώση τήν εὐκαιρία σ' ἕνα τέτοιον ἄνθρωπο, σάν ἀμοιβή γιά τά καλά του ἔργα,

νά μή στερηθῆ τήν αἰώνια μακαριότητα.

Ἀπό τήν εὐαγγελική αὐτή διήγησι συμπεραίνουμε πώς ὁ Κύριος, ὅσον ἀφορᾷ τά καλά ἔργα πού δέν γίνονται γι' Αὐτόν, περιορίζεται στό νά μᾶς δώση τά μέσα γιά νά τά ἀξιοποιήσουμε. Καί ἀπό ἐμᾶς πλέον ἐξαρτᾶται, ἂν θά τά ἀξιοποιήσουμε ἤ ὄχι. Νά γιατί εἶπε ὁ Κύριος στούς Ἑβραίους: «*Εἰ τυφλοί ἦτε, οὐκ ἂν εἴχετε ἁμαρτίαν· νῦν δέ λέγετε ὅτι βλέπομεν· ἡ οὖν ἁμαρτία ὑμῶν μένει*» (Ἰωάν. θ' 41).

Ὅταν λοιπόν κάποιος ἀγαθοεργῆ σάν τόν Κορνήλιο ὄχι γιά τόν Χριστό, ἀλλά κατόπιν πιστέψῃ σ' Αὐτόν, τότε τά καλά του ἔργα εἶναι σάν νά ἔγιναν γιά τόν Χριστό. Ἄν ὅμως δέν πιστέψῃ στόν Χριστό, δέν ἔχει δικαίωμα νά παραπονεθῆ ὅτι τά καλά του ἔργα δέν καρποφόρησαν. Γιατί τό καλό ἔργο ἀποβαίνει ὠφέλιμο μόνο ὅταν γίνεται χάριν τοῦ Χριστοῦ ὁπότε καί στή μέλλουσα ζωή μᾶς ἐξασφαλίζει τό στεφάνι τῆς δικαιοσύνης, ἀλλά καί στήν παρούσα μᾶς γεμίζει μέ τή χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καί καθώς ἔχει γραφῆ: «*Οὐ γάρ ἐκ μέτρου δίδωσιν ὁ Θεός τό Πνεῦμα*» (Ἰωάν. γ' 34).

Ἔτσι εἶναι φιλόθεε. Ὁ σκοπός τῆς χριστιανικῆς ζωῆς εἶναι ἡ ἀπόκτησις τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ. Ἡ προσευχή, ἡ ἀγρυπνία, ἡ νηστεία, ἡ ἐλεημοσύνη καί τά ἄλλα καλά ἔργα, πού γίνονται χάριν τοῦ Χριστοῦ, εἶναι μόνο μέσα γιά τήν ἀπόκτησι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

— Τί σημαίνει ἀπόκτησις; ρώτησα τόν στάρετς. Δέν μπορῶ νά τό καταλάβω.

— Ἀποκτῶ, σημαίνει μαζεύω, συγκεντρώνω, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Γνωρίζω τί σημαίνει ἀποκτῶ χρήματα. Τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά τήν ἀπόκτησι τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ. Γνωρίζεις τή σημασία τῆς λέξεως «ἀποκτῶ» μέ τή κοσμική ἔννοια; Ὁ σκοπός τῆς ζωῆς τῶν κοσμικῶν ἀνθρώπων εἶναι ἡ ἀπόκτησις χρημάτων, ἐνῶ τῶν εὐγενῶν — ἐκτός ἀπό τά χρήματα — καί ἡ ἀπόκτησις τιμῶν, διακρίσεων, καί ἄλλων ἀνταμοιβῶν γιά τίς ὑπηρεσίες τους στό κράτος.

Ἡ ἀπόκτησις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι κάτι παρόμοιο, μόνο πού εἶναι εὐλογημένο καί αἰώνιο. Ἀποκτᾶται μέ τούς ἴδιους περίπου τρόπους, ὅπως τό χρηματικό κεφάλαιο ἢ τά διάφορα ἀξιώματα.

Ὁ Θεός Λόγος, ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός, παρωμοίασε τή ζωή μας μέ ἀγορά καί τά ἔργα μας μέ ἐμπορευόμενα πράγματα καί μᾶς λέει: «*Πραγματεύσασθε ἐν ᾧ ἔρχομαι*» (Λουκ. ιθ' 13), «*ἐξαγοραζόμενοι τόν καιρόν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραί εἰσι*» (Ἐφεσ. ε' 16). Δηλαδή, ἐκμεταλλευθῆτε τό χρόνο σας, ὥστε μέ τά ἐπίγεια ἀγαθά νά ἀποκτήσετε τά οὐράνια. Ἐπίγεια ἐμπορεύματα εἶναι τά καλά ἔργα πού γίνονται γιά τόν Χριστό καί μᾶς ἐξασφαλίζουν τή χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Χωρίς Αὐτό δέν ὑπάρχει σωτηρία.

Τό Ἅγιον Πνεῦμα ἐγκαθίσταται μόνο Του στίς ψυχές μας. Γιά νά κατοικήση ὅμως καί νά συμπαραμείνη μέ τό δικό μας πνεῦμα, πρέπει προηγουμένως νά ἀγωνισθοῦμε μέ ὅλες μας τίς δυνάμεις γιά νά τό ἀποκτήσουμε. Τότε ἐκεῖνο θά προετοιμάσῃ στήν ψυχή καί στό σῶμα μας τήν κατοικία Του, σύμφωνα μέ τόν ἀψευδή λόγο τοῦ Κυρίου: «Ἐνοικήσω ἐν ὑμῖν καί ἐμπεριπατήσω καί ἔσομαι ὑμῶν Θεός, καί ὑμεῖς ἔσεσθέ μοι λαός» (πρβλ. Λευϊτ. κστ' 12).

Ἡ προσευχή

Κάθε ἀρετή πού γίνεται γιά τόν Χριστό μᾶς δίνει τή χάρι τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Περισσότερο ὅμως ἀπ' ὅλες μᾶς τή δίνει ἡ προσευχή, γιατί αὐτή τήν ἔχουμε πάντοτε στά χέρια μας σάν ἓνα εὐχρηστο πνευματικό ὄπλο. Θά θέλατε π.χ. νά πᾶτε στήν ἐκκλησία, ἀλλά ἐκκλησία δέν ὑπάρχει ἢ μπορεῖ ἡ ἀκολουθία νά ἔχη τελειώσει. Θά θέλατε νά δώσετε κάτι στόν ἐπαίτη, ἀλλά ἐπαίτης δέν ὑπάρχει ἢ μπορεῖ νά μήν ἔχετε νά τοῦ δώσετε. Θά θέλατε ἴσως νά φυλάξετε παρθενία, ἀλλά εἴτε ἡ ἰδιοσυγκρασία σας εἴτε ἡ πίεσις τῶν τεχνασμάτων τοῦ ἐχθροῦ ἐν συνδυασμῶ μέ τήν ἀδυναμία σας δέν σᾶς ἀφήνουν νά ἀντισταθῆτε καί νά ἐκπληρώσετε αὐτή τήν ἐπιθυμία σας. Θά θέλατε ἀκόμη νά κάνετε καί κάποια ἄλλη ἀρετή χάριν τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά δέν ἔχετε δυνάμεις ἢ δέν δίδεται ἡ κατάλληλη εὐκαιρία.

Μέ τήν προσευχή ὅμως δέν συμβαίνει τό ἴδιο. Γι' αὐτή ὑπάρχει πάντοτε καί γιά τόν καθένα ἡ δυνατότης: γιά τόν πλούσιο καί τόν πτωχό, τόν ἰσχυρό καί τόν ἀδύνατο, τόν διάσημο καί τόν ἄσημο, τόν ὑγιή καί τόν ἀσθενή, τόν δίκαιο καί τόν ἀμαρτωλό. Μεγάλη εἶναι ἡ δύναμις τῆς προσευχῆς. Αὐτή περισσότερο ἀπ' ὅλα μᾶς παρέχει τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, καί αὐτήν εὐκολώτερα ἀπ' ὅλα μπορεῖ καθένας νά τήν ἐπιτελέσῃ. Μέ τήν προσευχή ἀξιωνόμαστε νά συζητᾶμε μέ τόν Πανάγαθο Θεό καί Σωτήρα μας. Πρέπει ὅμως νά προσευχώμαστε μόνο μέχρις ὅτου ὁ Θεός, τό Πνεῦμα τό Ἅγιον μᾶς ἐπισκεφθῆ μέ τή χάρι Του στό μέτρο πού Αὐτός γνωρίζει. Καί ὅταν Αὐτός εὐδοκήσῃ νά μᾶς ἐπισκεφθῆ, τότε πρέπει νά σταματήσουμε τήν προσευχή. Γιατί νά τοῦ λέμε «ἐλθέ καί σκήνωσον ἐν ἡμῖν», ἀφοῦ ἤδη βρίσκεται μέσα στίς ψυχές μας;

Οἱ ἄλλες ἀρετές

— Μέχρι τώρα, μπάτουςκα, μιλήσατε μόνο γιά τήν προσευχή. Τί θά λέγατε γιά τίς ἄλλες ἀρετές πού γίνονται γιά τόν Χριστό καί τήν ἀπόκτησι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος;

— Τή χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μπορεῖτε νά τήν ἀποκτήσετε καί μέ ὅλες τίς ἄλλες ἀρετές, πού γίνονται χάριν τοῦ Χριστοῦ. Ἐμπορευθῆτε ἀπό τίς ἀρετές ἐκεῖνες πού σᾶς δίνουν περισσότερο

κέρδος. Συγκεντρῶστε κεφάλαιο ἀπό τὰ εὐλογημένα κέρδη τῆς θείας χάριτος καί νά τὰ καταθέσετε στό αἰῶνιο ταμιευτήριο, πού θά σᾶς ἀποφέρῃ τόκο σέ κάθε πνευματικό ρούβλι ὄχι 4 ἢ 6%, ἀλλά 100%, καί ἀναρίθμητες φορές περισσότερο.

Ἄν π.χ. σᾶς δίνη περισσότερη χάρι ἢ προσευχή καί ἢ ἀγρυπνία, ἀγρυπνεῖτε καί προσεύχεσθε. Ἄν σᾶς δίνη περισσότερη ἢ νηστεία, νηστεύετε. Ἄν σᾶς δίνη ἢ ἐλεημοσύνη, δώστε ἐλεημοσύνη. Παρόμοια σκεφθῆτε καί γιά κάθε ἄλλη ἀρετή πού γίνεται γιά τόν Χριστό.

Ἔτσι νά ἐμπορεύεσθε πνευματικά μέ τίς ἀρετές. Κι ἀφοῦ ἀποκτήσετε μ' αὐτόν τόν τρόπο τή χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νά τή μοιράσετε σέ ὅσους ἔχουν ἀνάγκη, παίρνοντας παράδειγμα ἀπό τό ἀναμμένο κέρι. Αὐτό, ἂν καί εἶναι ἀναμμένο μέ γήϊνο φῶς, ἀνάβει καί ἄλλα κεριά, φωτίζει καί ἄλλα μέρη, χωρίς νά λιγοστεύῃ τό δικό του φῶς. Ἄν γίνεται ἔτσι μέ τό γήϊνό φῶς, τί νά ποῦμε τότε γιά τό φῶς τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος τοῦ Θεοῦ;

Προσέγγιςις μέ τίς αἰσθήσεις

— Μπάτουςκα, μιλάτε διαρκῶς γιά τήν ἀπόκτησι τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος σάν τόν σκοπό τῆς χριστιανικῆς ζωῆς. Πῶς ὅμως καί πού μπορῶ νά τό δῶ; Τά καλά ἔργα φαίνονται. Θά μπορούσα ἄραγε νά δῶ καί τό Ἅγιον Πνεῦμα; Πῶς μπορῶ νά γνωρίζω, ἐάν τό Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι μαζί μου ἢ ὄχι;

— Στίς ἡμέρες μας, ἀποκρίθηκε ὁ στάρετς, ὑπάρχει γενική ψυχρότης πρὸς τήν ἁγία πίστι τοῦ Χριστοῦ καί ἀδιαφορία πρὸς ὅσα ἐνεργεῖ ἡ θεία Πρόνοια γιά νά μᾶς φέρῃ κοντά Του. Ἡ ψυχρότης καί ἡ ἀδιαφορία αὐτή μποροῦμε νά ποῦμε ὅτι μᾶς ἀπεμάκρυναν σχεδόν ἐντελῶς ἀπό τήν ἀληθινή χριστιανική ζωή. Μᾶς φαίνονται τώρα κάπως παράξενα τὰ λόγια τῆς Γραφῆς, ὅπως π.χ. ἐκεῖνα πού εἶπε ὁ προφήτης Μωϋσῆς γιά τούς πρωτοπλάστους: «*Ἦκουσαν τῆς φωνῆς Κυρίου τοῦ Θεοῦ περιπατοῦντος ἐν τῷ παραδείσῳ...*» (Γεν. γ' 8), ἢ τὰ λόγια τοῦ ἀποστόλου Παύλου: «*Κωλυθέντες ὑπό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος λαλῆσαι τόν λόγον ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐζητήσαμεν ἐξελεθεῖν εἰς Μακεδονίαν, συμβιβάζοντες ὅτι προσκέκληται ἡμᾶς ὁ Κύριος εὐαγγελίσασθαι αὐτούς*» (Πράξ. ιστ' 7-10).

Συχνά ἀναφέρεται ἡ ἐμφάνισις τοῦ Θεοῦ στούς ἀνθρώπους καί σέ ἄλλα μέρη τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Αὐτός εἶναι ὁ λόγος πού μερικοί ὑποστηρίζουν καί λένε: «*Τά χωρία αὐτά εἶναι ἀκατανόητα. Πῶς μποροῦν οἱ ἄνθρωποι μέ τὰ ἴδια τους τὰ μάτια νά δοῦν τόν Θεό;*» Τίποτε ὅμως ἀκατανόητο δέν ὑπάρχει ἐδῶ. Ἡ δυσκολία προέρχεται ἀπό τό ὅτι ἀπομακρυνθήκαμε ἀπό τήν ἀπλότητα τῆς πρωταρχικῆς

χριστιανικής γνώσεως, και μέ τήν πρόφασι τής επιστημονικής γνώσεως μπήκαμε σέ τέτοιο σκοτάδι άγνοίας, ώστε μās φαίνονται άκατανόητα έκεινα πού για τούς παλαιούς ήσαν τόσο κατανοητά. Και στίς καθημερινές άκόμη συζητήσεις τους ή έννοια τής έμφανίσεως του Θεού δέν ήταν γι αυτούς κάτι παράξενο. Οί άνθρωποι αυτοί δέν έβλεπαν τον Θεό και τή χάρι του Αγίου Του Πνεύματος στον ύπνο και στους ρεμβασμούς τους ούτε σέ μία φανταστική και άρρωστημένη έκστασι, αλλά φανερά και άληθινά.

Σήμερα δυστυχώς γίναμε πολύ άδιάφοροι για τή σωτηρία μας, μέ αποτέλεσμα νά δίνουμε λανθασμένα έρμηνεία σέ πολλά άγιογραφικά χωρία. Αυτό συμβαίνει γιατί δέν ζητάμε τή χάρι του Θεού, δέν τής έπιτρέπουμε έξ αίτίας του έγωϊσμού νά κατοικήση στην ψυχή μας. Αύτός είναι ο λόγος πού δέν έχουμε τον πραγματικό φωτισμό. Ο Κύριος στέλνει τον φωτισμό Του μόνο στίς καρδιές πού μέ όλη τους τή δύναμι καρτερούν και διψούν τήν άλήθεια.

Η θεία χάρις στα μυστήρια

Τή χάρι του Αγίου Πνεύματος λαμβάνουν όλοι οί χριστιανοί στο μυστήριο του άγιου χρίσματος, όταν σφραγίζονται στα κυριώτερα μέλη του σώματος, καθώς όρίζει ή άγία μας εκκλησία, ο αιώνιος φύλακας αυτής τής χάριτος.

Στό μυστήριο του άγιου χρίσματος αναφέρεται: «*Σφραγίς δωρεάς Πνεύματος Αγίου*». Έμεις οί χοϊκοί, φιλόθεε, βάζουμε τή σφραγίδα μας σέ σκεύη πού κρύβουν κάτι πολύτιμο. Τί πολυτιμότερο όμως υπάρχει από τά χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος πού μās δίνονται άνωθεν κατά τό μυστήριο του άγιου βαπτίσματος;

Άν δέν άμαρτάναμε ποτέ μετά τή βάπτισί μας, θά παραμέναμε αιωνίως άγιοι, άσπιλοι, άπηλλαγμένοι από κάθε σωματικό και ψυχικό μολυσμό και ευάρεστοι στον Θεό. Δυστυχώς όμως αύξανόμενοι στην ήλικία δέν αύξανόμεθα και στή σοφία όπως ο Ίησους Χριστός. Αντιθέτως σιγά-σιγά διαφθειρόμεθα, χάνουμε τή θεία χάρι και άμαρτάνουμε μέ ποικίλες και βαρείες άμαρτίες.

Άν παρακινηθῆ κάποιος από τή σοφία του Θεού και αποφασίση νά άφιέρωση τή ζωή του ο Αύτόν, πρέπει νά μετανοήση ειλικρινά για όλες τίς άμαρτίες του και νά έπιδοθῆ στίς αντίθετες άρετές. Μέ τήν έξάσκησι των άρετών αυτών θά άποκτήση τό Άγιον Πνεύμα, τό όποιο ενεργεί μέσα μας και θεμελιώνει τή βασιλεία του Θεού.

Η χάρις του Αγίου Πνεύματος, πού δίδεται κατά τό άγιο βάπτισμα εις τό όνομα τής Αγίας Τριάδος, λάμπει στην καρδιά μας σαν άνέσπερο φως του Χριστού. Λάμπει παρ όλες τίς άμαρτωλές μας πτώσεις, παρ όλο τό σκοτάδι πού περιβάλλει τήν ψυχή μας. Τό Άγιον Πνεύμα, όταν ο άμαρτωλός άκολουθήση τον δρόμο τής

μετανοίας, ἐξαλείφει ἐντελῶς καί τὰ ἴχνη ἀκόμη τῶν ἁμαρτιῶν του καί ἐνδύει τόν πρῶην ἔνοχο πάλι μέ τήν ἄφθαρτη στολή, τήν ὑφασμένη μέ τή χάρι Του, γιά τήν ἀπόκτηση τῆς ὁποίας—σάν σκοπό τῆς χριστιανικῆς ζωῆς—σοῦ μιλῶ τόση ὥρα.

Τό ἄκτιστο φῶς

Ὅπως εἶπαμε προηγουμένως, ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι φῶς πού φωτίζει τόν ἄνθρωπο.

Ὁ Κύριος συχνά φανέρωνε ἐνώπιον πολλῶν μαρτύρων τήν ἐνέργεια τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὃ ἐκείνους τούς ἀνθρώπους πού εἶχε ἀγιάσει καί φωτίσει. Θυμήσου τόν Μωϋσῆ μετά τή συζήτησι πού εἶχε στό Σινᾶ μέ τό Θεό. Οἱ ἄνθρωποι δέν μπορούσαν νά τόν ἀντικρύσουν, γιατί ἀκτινοβολοῦσε μέ ἕνα ἀσυνήθιστο φῶς πού τόν περιέβαλλε. Ἀναγκαζόταν λοιπόν νά ἐμφανίζεται στους Ἰσραηλιτες μέ τό πρόσωπο καλυμμένο.

Θυμήσου ἀκόμη τή θεία Μεταμόρφωσι τοῦ Σωτῆρος στό ὄρος Θαβώρ. «Καί τὰ ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένοντο στίλβοντα, λευκά λίαν ὡς χιών» (Μαρκ. θ' 3), καί «ἀκούσαντες οἱ μαθηταί ἔπεσον ἐπί πρόσωπον αὐτῶν καί ἐφοβήθησαν σφόδρα» (Ματθ. ιζ' 6). Ὅταν ἐμφανίσθηκαν κοντά στόν Κύριο ὁ Μωϋσῆς καί ὁ Ἡλίας, «ἐπεσκίασεν αὐτούς νεφέλη φωτεινή». Ἡ χάρις λοιπόν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος φανερώνεται μέ ἕνα ἀνέκφραστο φῶς.

— Πῶς εἶναι δυνατόν, ρώτησα τόν μπάτουςκα, νά καταλάβω ὅτι βρίσκομαι στή χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος;

— Εἶναι κάτι πολύ ἀπλό, μοῦ ἀπήντησε. Ὁ Κύριος λέει ὅτι ὅλα εἶναι ἀπλᾶ ὃ ἐκείνους πού ἀποκτοῦν τή γνώσι. Οἱ Ἀπόστολοι εἶχαν αὐτή τή γνώσι, γι' αὐτό πάντοτε καταλάβαιναν ἄν βρισκόταν τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ μαζί τους ἤ ὄχι. Ποτισμένοι λοιπόν μέ τή γνώσι καί βλέποντας τήν παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέσα τους, ἔλεγαν μέ βεβαιότητα ὅτι τό ἔργο τους εἶναι ἅγιο καί κατά πάντα εὐάρεστο στόν Θεό. Ἔτσι ἐξηγεῖται γιατί ἔγραφαν στίς ἐπιστολές τους: «Ἔδοξε τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καί ἡμῖν» (Πράξ. ιε' 28), καί μόνο μέ αὐτές τίς προϋποθέσεις συνιστοῦσαν τίς ἐπιστολές τους σάν ἀδιάψευστη ἀλήθεια γιά τήν ὠφέλεια ὅλων τῶν πιστῶν. Οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι ἐνοιωθάν αἰσθητά μέσα τους τήν παρουσία τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ. Βλέπεις λοιπόν, ἀγαπητέ, ὅτι τό πρᾶγμα εἶναι ἀπλό;

— Παρ' ὅλα ταῦτα δέν καταλαβαίνω πῶς μπορῶ νά εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος ὅτι βρίσκομαι στή χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Πῶς μπορῶ νά ἀντιλαμβάνωμαι τήν πραγματική Του ἐπιφοίτησι;

— Σᾶς εἶπα ἤδη, φιλόθεε, ὅτι εἶναι κάτι πολύ ἀπλό καί σᾶς διηγήθηκα λεπτομερῶς πῶς οἱ ἄνθρωποι βρίσκονται ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ καί πῶς πρέπει νά καταλαβαίνουμε τήν παρουσία Του μέσα μας. Τί ἄλλο θέλεις λοιπόν;

— Θέλω νά τό κατανοήσω αὐτό πολύ καλά, ἀπήντησα.

Τότε ὁ πατήρ Σεραφεῖμ μέ ἔπιασε δυνατά ἀπό τούς ὤμους καί μοῦ εἶπε:

— Τώρα βρισκόμαστε καί οἱ δύο μέσα στό Ἅγιον Πνεῦμα. Γιατί δέν μέ κοιτᾶς;

— Δέν μπορῶ νά κοιτάξω, γιατί ἀπό τά μάτια σας βγαίνουν λάμπεις. Τό πρόσωπό σας ἔγινε λαμπρότερο ἀπό τόν ἥλιο καί τά μάτια μου πονοῦν.

— Μήν ταραζεσαι. Εἶσαι τώρα κι ἐσύ φωτεινός σάν κι ἐμένα. Βρίσκεσαι κι ἐσύ στήν πληρότητα τοῦ Θεοῦ Πνεύματος, διαφορετικά δέν θά μπορούσες νά μέ δῆς ὁ αὐτή τήν κατάστασι.

Καί σκύβοντας ἀργά μοῦ εἶπε στό αὐτί:

— Εὐχαρίστησε τόν Θεό γιά τό ἀνέκφραστο ὁ ἐσένα ἔλεός Του. Θά πρόσεξες ὅτι οὔτε κἄν σταυροκοπήθηκα, παρά μόνο προσευχήθηκα νοερά μέ τήν καρδιά μου καί εἶπα: «Κύριε, ἀξίωσέ τον νά δῆ φανερά καί μέ τά σωματικά του μάτια τήν ἐπιφοίτησι τοῦ Πνεύματος Σου, μέ τήν ὁποία ἀξιῶνεις τούς δούλους Σου, ὅταν εὐδοκήσης νά τούς φανερωθῆς μέ τό φῶς τῆς μεγαλοπρεποῦς δόξης Σου». Καί νά, ἀγαπητέ ὁ Κύριος ἱκανοποίησε ἀμέσως τήν ταπεινή παράκλησι τοῦ πτωχοῦ Σεραφεῖμ. Πῶς νά μήν τόν εὐγνωμονοῦμε καί οἱ δύο γιά τήν ἀνέκφραστη δωρεά Του! Μέ τή μορφή αὐτή σπανίως φανερώνει ὁ Κύριος τό ἔλεος Του καί στούς μεγάλους ἀκόμη ἐρημίτες. Αὐτή ἡ θεία χάρις σάν φιλόστοργη μητέρα εὐδόκησε νά παρηγορήσῃ τή συντετριμμένη καρδιά σου ὕστερα ἀπό τή μεσιτεία τῆς ἴδιας τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ. Γιατί ὅμως, ἀγαπητέ μου, δέν μέ κοιτᾶς στά μάτια; Κοίταξέ με χωρίς νά φοβᾶσαι. Ὁ Κύριος εἶναι μαζί μας!

Ὑστερα ἀπό τά λόγια αὐτά ἔρριξα μία ματιά στό πρόσωπό του καί μέ κατέλαβε ἀκόμη μεγαλύτερο δέος. Φαντάσου πῶς συζητᾶς μέ κάποιον τό μεσημέρι, ἐκτεθειμένος στίς πιό καυτερές ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, καί τόν κοιτάζεις στό πρόσωπο. Βλέπεις τά χεῖλη του νά κινοῦνται, βλέπεις τήν ἀλλοιωμένη ἔκφρασι τῶν ματιῶν του, ἀκοῦς τή φωνή του, αἰσθάνεσαι ὅτι κάποιος σέ κρατᾶ ἀπό τούς ὤμους, ἀλλά δέν βλέπεις οὔτε τά χέρια οὔτε τό σχῆμα του, μά οὔτε τόν ἴδιο τόν ἑαυτό σου. Βλέπεις μόνο ἓνα ἐκτυφλωτικό φῶς, ποῦ ξεχύνεται μερικά βήματα τριγύρω καί χαρίζει τή λάμπη του στό πέπλο τοῦ

χιονιού που καλύπτει τό ξέφωτο, και στίς νιφάδες που πέφτουν πάνω σ' έμένα και στόν μεγάλο στάρετς. Είναι αδύνατον νά φαντασθῆ κανείς εκείνη τήν κατάσταση, στην όποία βρισκόμουν τότε!

Οί καρποί του Πνεύματος

— Τί αισθάνεσαι τώρα; μέ ρώτησε ό πατήρ Σεραφείμ.

— Πολύ ευχάριστα!

— Πές μου συγκεκριμένα τί νοιώθεις.

— Νοιώθω τέτοια γαλήνη και ειρήνη στην ψυχή μου που μέ κανένα λόγο δέν μπορώ νά τήν εκφράσω

— Αυτό, φιλόθεε, είναι εκείνη ή ειρήνη για τήν όποία έκανε λόγο ό Κύριος στους μαθητάς Του: *«Ειρήνη τήν έμήν δίδωμι ύμϊν· ού καθώς ό κόσμος δίδωσιν, έγώ δίδωμι ύμϊν»* (Ιωάν. ιδ' 27). *«Ότι δέ εκ του κόσμου ούκ έστε, άλλ έγώ έξελεξάμην ύμας εκ του κόσμου, διά τουτο μισεί ύμας ό κόσμος»* (Ιωάν. ιε' 19). *«Αλλά θαρσεΐτε, έγώ νενίκηκα τόν κόσμον»* (Ιωάν. ιστ' 33). Σ' αυτούς τους ανθρώπους που είναι μισητοί στόν κόσμο, άλλά εκλεκτοί από τόν Χριστό, δίνει ό Κύριος αυτή τήν ειρήνη που νοιώθεις τώρα έσύ μέσα σου. Αυτή είναι *«ή ειρήνη του Θεού ή υπερέχουσα πάντα νοϋν»* (Φιλ. δ' 7) σύμφωνα μέ τόν λόγο του Αποστόλου. Τί άλλο αισθάνεσαι;

— Ασυνήθιστη χαρά σ' όλη τήν καρδιά μου.

— Όταν τό Πνεϋμα του Θεού, συνέχισε ό μπάτουςκα, κατέρχεται στόν άνθρωπο και τόν περιβάλλη μέ τήν πληρότητα τής ένεργείας Του, τότε ή ψυχή του ανθρώπου γεμίζει μέ μία ανέκφραστη χαρά, γιατί τό Άγιον Πνεϋμα κάνει τά πάντα χαροποιά, όπου κι αν έγγίση. Αυτή είναι ή χαρά, για τήν όποία ό Κύριος λέει στό Ευαγγέλιο: *«Η γυνή όταν τίκτη, λύπην έχει, ότι ηλθεν ή ώρα αυτής· όταν δέ γεννήση τό παιδίον, ούκέτι μνημονεύει τής θλίψεως διά τήν χαράν ότι έγεννήθη άνθρωπος εις τόν κόσμο. Και ύμεϊς οϋν λύπην μέν νϋν έχετε· πάλιν δέ ψομαι ύμας και χαρήσεται ύμων ή καρδιά, και τήν χαράν ύμων ούδεις αίρει αφ' ύμων»* (Ιωάν. ιστ' 21- 22). Μά όσο και αν είναι παρήγορη ή χαρά αυτή, που τώρα νοιώθεις στην καρδιά σου, δέν είναι τίποτε συγκριτικά μ' εκείνη, τήν όποία έτοίμασε ό Κύριος *«τοϊς αγαπώσιν αυτόν»*, μαζί μέ όλα εκείνα *«α όφθαλμός ούκ είδε και οϋς ούκ ηκουσε και επί καρδιαν ανθρώπου ούκ άνέβη»* (Α' Κορινθ. β' 9). Τώρα σ' έμας δίδεται ή πρόγευσις αυτής τής χαράς. Κι αν τώρα νοιώθουμε τόση γλυκύτητα και ευφροσύνη στην καρδιά μας, τί θά ποϋμε τότε για τή χαρά εκείνη, που έχει έτοιμασθῆ στόν οϋρανό γι' αυτούς που κοπιάζουν έδω στη γῆ; Αλλά κι έσύ, αγαπητέ

μου, αρκετά υπέφερες στη ζωή σου. Κοίταξε όμως τώρα μέ ποιά χαρά σέ παρηγορεί ο Κύριος στην παρούσα ακόμη ζωή! Τί άλλο νοιώθεις;

— Ασουνήθιστη θερμότητα, απήντησα.

— Μά πώς αγαπητέ μου; Είμαστε καθισμένοι χειμώνα καιρό στην αύλη του κελλιού μέσα στο δάσος, πατάμε στο χιόνι, από τον ουρανό συνεχίζουν νά πέφτουν νιφάδες και μᾶς ἔχουν σκεπάσει πάνω από ένα βερσόκ. [Ένα βερσόκ=4,4 ἑκατοστά.] Τί θερμότητα μπορεί νά αισθάνεσαι;

— Αισθάνομαι τέτοια θερμότητα, σάν κι ἐκείνη πού δημιουργεῖται μέσα σ' ένα λουτρό, ὅταν ρίξουν νερό στην πέτσκα κι ἀρχίση νά βγαίνη σάν στῦλος ο ἄτμος.

— Μήπως αισθάνεσαι καί τή μυρωδιά του; ρώτησε ο στάρετς.

— Όχι, απήντησα. Ἐπάνω στη γῆ δέν ὑπάρχει παρόμοια εὐωδία. Ὅταν ακόμη ζοῦσε ἡ μητέρα μου, ἐπειδή μου ἄρεσε ο χορός καί πήγαινα στίς χοροεσπερίδες, μέ ράντιζε μέ ἀρώματα, τά ὁποῖα ἀγόραζε ἀπό τά καλύτερα καταστήματα μόδας τῆς πόλεως Καζάν. Ἀλλά κι ἐκεῖνα δέν ἀνέδιδαν τέτοια εὐωδία.

— Τό γνωρίζω. Εἶναι ἔτσι, ὅπως ἀκριβῶς τό λές. Σέ ρώτησα ὅμως ἐπίτηδες γιά νά δῶ ἄν αισθάνεσαι κι ἐσύ τό ἴδιο. Πράγματι. Ἡ πιό εὐχάριστη εὐωδία πάνω στη γῆ δέν μπορεί νά συγκριθῆ μ' αὐτή πού νοιώθουμε τώρα, γιατί μᾶς πλημμυρίζει ἡ εὐωδία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τοῦ Θεοῦ. Ποιά ἐπίγεια εὐωδία μπορεί νά συγκριθῆ μ' αὐτή;

Μοῦ εἶπες ὅτι γύρω μας ὑπάρχει θερμότης ὅπως καί στό λουτρό. Κοίταξε ὅμως! Τό χιόνι ἐπάνω μας δέν ἔχει λειώσει, ἐνῶ ἀπό τό οὐρανό ἔξακολουθεῖ νά πέφτη. Αὐτό σημαίνει ὅτι ἡ θερμότης δέν βρίσκεται στόν ἀέρα, ἀλλά μέσα μας. Εἶναι ἐκείνη ἡ θερμότης, γιά τήν ὁποῖα μᾶς προτρέπει τό Ἅγιον Πνεῦμα νά ἀναφωνοῦμε πρὸς τόν Κύριο: *«Μέ τή θερμότητα τοῦ Πνεύματός Σου τοῦ Ἁγίου θέρμανέ με»!*

Μ' αὐτή θερμαίνονταν οἱ ἐρημίτες, ἄνδρες καί γυναῖκες, καί ἀψηφοῦσαν τήν παγωνιά τοῦ χειμῶνος. Ἐνοιωθαν σάν νά ἦσαν ντυμένοι μέ ζεστές γοῦνες. Αὐτό συμβαίνει τώρα καί σ' ἐμᾶς, γιατί μέσα μας ἀναπαύεται ἡ θεία χάρις, καθῶς εἶπε ο Κύριος: *«Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντός ὑμῶν ἐστι»* (Λουκ. ιζ' 21). Λέγοντας ἐδῶ βασιλεία, ὑπονοεῖ ο Κύριος τή χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ

Νά λοιπόν! Αὐτή ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ βρίσκεται τώρα μέσα μας

καί μᾶς φωτίζει ἐξωτερικά, μᾶς θερμαίνει καί γεμίζει μέ κάθε εἶδους εὐωδία τόν ἀέρα πού μᾶς περιβάλλει. Ἐπίσης εὐφραίνει τίς αἰσθήσεις μας μέ τήν οὐράνια εὐφροσύνη καί γεμίζει τήν καρδιά μας μέ ἀνέκφραστη χαρά. Γιά τήν κατάσταση, στήν ὁποία βρισκόμαστε τώρα, ὁ Ἀπόστολος λέει: «*Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ οὐ γάρ ἐστίν βρώσις καί πόσις, ἀλλά δικαιοσύνη καί εἰρήνη καί χαρά ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ*» (Ρωμ. ιδ´ 17). Ἡ πίστις μας συνίσταται «*οὐκ ἐν πειθοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις, ἀλλ´ ἐν ἀποδείξει Πνεύματος καί δυνάμεως*» (Α´ Κορινθ. β´ 4).

Σ´ αὐτήν ἀκριβῶς τήν κατάστασι βρισκόμαστε τώρα κι ἐμεῖς. Γι´ αὐτή κυρίως ὁ Χριστός εἶπε: «*Εἰσὶ τινες τῶν ὧδε ἐστηκότων, οἵτινες οὐ μή γεύσωνται θανάτου ἕως ἄν ἴδωσι τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐληλυθυῖαν ἐν δυνάμει*» (Μαρκ. θ´ 1).

Νά λοιπόν, ἀγαπητέ μου, κοίταξε τί ἀνέκφραστη χαρά μᾶς ἀξίωσε νά δοκιμάσουμε τώρα ὁ Κύριος! Νά τί σημαίνει νά βρισκόμαστε στήν πληρότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ ἅγιος Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος γράφει κάπου τό ἐξῆς: «*Βρισκόμουν ὁ ἴδιος στήν πληρότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος*». Μέ αὐτή τήν πληρότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὑπερπλήρωσε τώρα ὁ Κύριος κι ἐμᾶς τούς πτωχοῦς. Νομίζω λοιπόν πῶς δέν ὑπάρχει πλέον λόγος νά ρωτᾶς περισσότερα γιά τό πῶς βρίσκονται οἱ ἄνθρωποι στή χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος! Θά θυμᾶσαι ἄραγε τό ἀνέκφραστο ἔλεος τοῦ Θεοῦ πού φανερώθηκε σήμερα σ´ ἐμᾶς;

— Δέν γνωρίζω, μπάτουςκα, ἄν θά μέ ἀξιώσει ὁ Θεός νά τό θυμᾶμαι τόσο ζωντανά καί καθαρά, ὅπως τό αἰσθάνομαι τώρα.

— Ἐγώ νομίζω, παρετήρησε ὁ στάρετς, ὅτι ὁ Κύριος θά σέ βοηθήσει νά συγκρατήσης γιά πάντα αὐτή τή φανέρωσι στή μνήμη σου.

Διαφορετικά, δέν θά ἀπαντοῦσε ἡ ἀγαθότης Του τόσο ἀστραπιαῖα στήν ταπεινή παράκλησι τοῦ πτωχοῦ Σεραφεῖμ. Πολύ περισσότερο, γιατί ἡ γνῶσις αὐτή δέν δόθηκε σ´ ἐσένα μόνο γιά τόν ἑαυτό σου, ἀλλά καί γιά ὅλο τόν κόσμον, ὥστε κι ἐσύ νά στερεωθῆς στόν δρόμον τοῦ Θεοῦ, καί τούς ἄλλους νά ὠφελήσης.

Ἵσον ἀφορᾶ τό γεγονός ὅτι ἐγώ εἶμαι μοναχός, ἐνῶ ἐσύ λαϊκός, αὐτό δέν πρέπει νά τό σκέπτεσαι. Ὁ Θεός ζητᾶ ὀρθή πίστι σ´ Αὐτόν καί στόν μονογενῆ Του Υἱό. Καί τότε προσφέρει ἀπό τόν οὐρανόν πλοῦσια τή χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ Κύριος ζητᾶ μία καρδιά γεμάτη ἀγάπη γιά τόν Θεόν καί τόν πλησίον. Αὐτή εἶναι ὁ τόπος, στόν ὁποῖον Ἐκεῖνος ἀναπαύεται καί ἐμφανίζεται μέ τήν πληρότητα τῆς ἐπουρανίου δόξης Του.

«*Υιέ, δός μοι σήν καρδίαν*» (Παροιμ. κγ´ 26), μᾶς λέει ὁ Κύριος,

κι Ἐκεῖνος ὑπόσχεται νά μᾶς δώση τό κάθε τι. Ζητᾶ τήν καρδιά μας ὁ Κύριος, γιατί μέσα σ' αὐτή θέλει νά ἐγκαθιδρύσῃ τή βασιλεία Του. «Ἐγγύς Κύριος πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις αὐτόν, πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις αὐτόν ἐν ἀληθείᾳ» (Ψαλμ. ρμδ' 18).

Ὁ Κύριος εἰσακούει ἐξ ἴσου τόν μοναχό καί τόν λαϊκό, ἀρκεῖ νά εἶναι καί οἱ δύο ὀρθόδοξοι, νά ἀγαποῦν τόν Θεό ἀπό τά βάθη τῆς ψυχῆς τους καί νά ἔχουν πίστι σ' Αὐτόν, ἔστω σάν τόν κόκκο τοῦ σιναπιοῦ. Ἄν συμβαίνουν αὐτά, τότε καί οἱ δύο θά μετακινήσουν ὄρη. «Διώζεται εἰς χιλίους καί δύο μετακινήσουσι μυριάδας» (Δευτερ. λβ' 30).

Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος λέει: «Πάντα δυνατά τῷ πιστεύοντι» (Μαρκ. θ' 23), ἐνῶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀναφωνεῖ: «Πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ» (Φιλιπ. δ' 12). Ὁ Κύριος λέει γιά ὅσους πιστεύουν σ' Αὐτόν: «Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, τά ἔργα ἃ ἐγώ ποιῶ κάκεῖνος ποιήσει, καί μείζονα τούτων ποιήσει» (Ἰωάν. ιδ' 12). Ἔως ἄρτι οὐκ ἠτήσατε οὐδέν ἐν τῷ ὀνόματί μου· αἰτεῖτε καί λήψεσθε, ἵνα ἡ χαρά ὑμῶν ᾗ πεπληρωμένη» (Ἰωάν. ιστ' 24).

Ὅσα λοιπόν, φιλόθεε, ζητήσης ἀπό τόν Κύριο, ὅλα θά τά λάβης, ἀρκεῖ μόνο αὐτό πού θά ζητήσης νά εἶναι γιά τή δόξα τοῦ Θεοῦ ἢ γιά τήν ὠφέλεια τοῦ πλησίου, γιατί καί τήν ὠφέλεια πρὸς τόν πλησίον ὁ Θεός πρὸς δόξαν Του τή δέχεται. Γι' αὐτό καί λέει: «Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνί τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοί ἐποιήσατε» (Ματθ. κε' 40). Μήν ἀμφιβάλλης καθόλου γιά τό ἄν ὁ Κύριος θά ἐκπληρώσῃ τά αἰτήματά σου, ἀρκεῖ, ὅπως εἶπαμε, νά γίνωνται πρὸς δόξαν Θεοῦ καί ὠφέλεια τοῦ πλησίου.

Ἀλλά καί ἄν ἀκόμη ζητήσης κάτι γιά προσωπική σου ἀνάγκη ἢ ὠφέλεια, πολύ σύντομα καί πρόθυμα θά σοῦ τό στείλῃ ὁ Κύριος, ἀρκεῖ νά σοῦ εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖο. Γιατί ὁ Κύριος ἀγαπᾷ ὅσους τόν ἀγαποῦν καί εἶναι ἀγαθός σέ ὅλους. «Θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτόν ποιήσει καί τῆς δεήσεως αὐτῶν εἰσακούσεται» (Ψαλμ. ρμδ' 19).

Ἐπίγραμμα ἀπό τό βιβλίον

ΟΣΙΟΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΤΟΥ ΣΑΡΩΦ
Ἐκδ. Ἱερᾶς Μονῆς Παρακλήτου
Ἦρωπος Ἀττικῆς 1991

[[Προηγούμενη Σελίδα](#)] [[Ἐν ἐπιγνώσει Ὀρθόδοξοι](#)] [[Ἀρχή](#)]